

Třetí přikázání.

Den sváteční máš světit!

Kdo si dá námahu procítit přikázání. Vidíme-li děti a dospělé, jak povrchně zacházejí s přikázáními svého Boha, tak mohla by, ba musela by každého vážně uvažujícího člověka pojmout hrůza. Přikázání se učí ve škole a povrchně je odříkávají. Člověk je rád, když si osvojil doslovné znění a do jisté míry o nich může poskytovat vysvětlení, dokud pro něj existuje nebezpečí, že bude na to tázán. Vstoupí-li pak ze školy do praktického života, tak je toto doslovné znění také brzy zapomenuto, a tím také jeho smysl. Je to nejlepší důkaz toho, že ho skutečně vůbec nezajímalo to, co od něj jeho Pán a Bůh žádá. Avšak On tím vůbec nic **nežádá**, nýbrž **dává** v lásce všem lidem to, co naléhavě potřebují! Ze Světla bylo pozorováno, jak velice lidé zbloudili. Tak jim Bůh ukázal jako vychovatel věrně cestu, která je vede k věčnému bytí ve světlé říši ducha, tedy k jejich štěstí. Zatímco neposlušnost musí vést k neštěstí a zkáze lidí! Právě proto je vlastně nesprávné, když se hovoří o **přikázáních**. Jsou to spíše velmi dobře míněné rady, ukazatelé správné cesty hmotností, jejíž poznávání bylo přáním samotných lidských duchů. Avšak ani tato tak hezká myšlenka nemá na člověka žádný účinek. Příliš se doslova zavrtal do svých vlastních myšlenkových pochodů a nechce vidět nebo slyšet nic kromě toho, co si sám vystavěl ve svých názorech, které vytesalo jeho malé pozemské vědění. Necítí, jak ho hmotnost neustále unáší dál a dál až k hranici, kde je pro něj konečné buď – anebo, jakožto **to** rozhodnutí, které je nyní

směrodatné pro celé jeho bytí, a musí jít po takto zvolené cestě až do konce, aniž by se znovu mohl vrátit zpět. I když mu nakonec ještě přijde poznání. Nastává pak pozdě a přispívá jen k tomu, že zvýší jeho utrpení.

Aby zde pomohl a člověk mohl i navzdory zbloudění dojít ještě ke **včasnému** poznání, dal Bůh lidem **třetí** přikázání, radu světit den sváteční! Při plnění přikázání byla by v každém člověku časem pozvolna povstala touha usilovat ke Světlu a s touto touhou by se nakonec ukázala také ještě cesta, která by ho vedla vzhůru ke splnění jeho přání, která by se neustálým zesilováním umocnila v modlitbu. Pak by tu při obratu světů stál člověk jinak než dnes! Produchovnělý, **zralý** pro **tu říši**, která nyní musí přijít.

Slyšte a jednejte, aby vám splnění přikázání připravilo cestu. Den sváteční máš světit! **Ty!** Zcela zřetelně stojí v těchto slovech, že **ty** máš dát posvěcení svátečnímu dni, učinit ho **pro sebe posvátným!** Sváteční den je sváteční hodina, tedy kdy odpočíváš od práce, která je ti tvou cestou na zemi uložena. Nedáváš však sváteční hodině a dni odpočinku žádného posvěcení, když při tom chceš pečovat jen o své tělo. Rovněž ne, když hledáš rozptýlení při hře, pití nebo tanci. Sváteční hodina tě má vést k tomu, aby ses v klidu zastavení zahloubal do svého myšlení a cítění, přehlédl svůj dosavadní život, především pak vždy uplynulé pracovní dny **posledního** týdne, a vytěžil z toho užitek pro svou budoucnost. Šest dnů se dá vždy přehlédnout, co trvá déle, se snadno zapomíná. Nezůstane však jen při tom, tvé cítění se pozvolna ponese vzhůru a staneš se hledačem Pravdy. Jsi-li skutečným hledačem, bude ti také ukázána cesta. A jako zde na zemi jdeš jen zkoumavě a bádavě po nové, doposud neznámé cestě, tak máš také na nových duchovních cestách, které se ti

objevují, kráčet pečlivě krok za krokem, aby sis vždy zachoval pevnou půdu pod svýma nohama. Nesmíš skákat, protože pak bys byl více vydán nebezpečí pádu. Takovýmto myšlením a cítěním ve sváteční hodině tvého pozemského života nikdy nic neztratíš, nýbrž jen získáš.

Chozením do kostela nesvětí nikdo sváteční hodinu, jestliže pak současně v době odpočinku nechce myslet na to, co tam slyšel, aby to správně do sebe přijal a žil tím. Kněz nemůže ti posvětit tvůj den, pokud to neučiníš sám ze sebe. Uvažuj stále znovu, zda je skutečný smysl Božího Slova zcela v souladu s tvým jednáním. **Tímto** způsobem bude pak tebou posvěcen den sváteční; neboť následkem klidného zahlobání nabyt **toho** obsahu, za jehož účelem byl stanoven. Každý sváteční den stane se tak na tvé cestě mezníkem, který zpětně působě propůjčuje dnům tvé hrubohmotné činnosti také **tu** hodnotu, kterou má mít pro zralost tvé duše. Neprožil jsi je pak nadarmo a půjdeš trvale vpřed. Posvětit neznamená promarnit. Jakmile to zmeškáš, promeškáš svůj čas, který ti byl dán k uzrávání, a po obratu světů, který vás nyní svými paprsky obklopí, je dán ještě jen krátký čas, abyste dohonili promeškané, za předpokladu, že při tom použijete veškerou sílu, která vám zůstala. Svěťte proto den sváteční! Buď ve svém domě nebo ještě lépe v přírodě, která napomáhá k tomu, abyste se v myšlení a cítěni stali bdělými! Plňte tím přikázání Páně. Je to k **vašemu užitku!**